

America: Only Two More Years?

From the February 2011 Trumpet Print Edition | By Robert Morley

< Ban van Anh ngu phia duoi >

Mỹ Quốc: Chỉ Hai Năm Nữa Thôi Sao?

Trích tạp chí Trumpet số ra tháng Hai, 2011

Tác giả Robert Morley

Đừng làm lơ với những lời cảnh báo! Những nhà quan sát tin tưởng cho rằng một nước Mỹ nghiện vay nợ sẽ học được những bài học đắt giá từ những đế quốc đã sụp đổ.

Hai năm nữa thôi, đó là thời gian còn lại để nước Mỹ giải quyết những khó khăn của mình - hoặc bị sụp đổ bất thành linh. Đó là kết luận đáng giật mình của Niall Ferguson, một sử gia tại ĐH Havard. Và kết luận đó đã từ sáu tháng về trước rồi. Hãy nhìn nước Hy Lạp - thế giới đã chứng kiến chuyện gì xảy ra khi những nhà đầu tư mất lòng tin vào việc điều hành ngân sách của một quốc gia.

Thực tế là có thể nào một quốc gia giàu có nhất và mạnh nhất thế giới sẽ bất thần bị sụp đổ? Dù sao thì Mỹ không phải là Hy Lạp. Nhưng chính điều đó là sự trặc trặc. Nước Mỹ không phải là một quốc gia nhỏ bé nào đó đã lỡ thâm thủng vài chục tỉ dollars. Nước Mỹ là con nợ lớn nhất thế giới, và nó nghiện vay nợ - vay hàng ngàn tỉ dollars để duy trì một mức sống không thể duy trì nổi.

Nó là một đế quốc rõ ràng đang xuống dốc - như Liên Bang Sô Viết cuối thập niên 1980, hay La Mã trong vài năm trước khi sụp đổ.

Bệnh Nghiện Vay Nợ.

Bạn hãy tự hỏi: Cái gì làm nước Mỹ được gắn kết lại? Một tôn giáo chung hay một chủng tộc chung? Một mục tiêu quốc gia chung? Những niềm tin thoát thai từ những nguyên tắc do những cha già lập quốc đặt đề? Nếu có điều nào trong những điều kể trên đã là chất liệu gắn chặt nền công hoà này lại thì hiện nay chúng đã tiêu ma mất rồi.

Ngày nay, có lẽ cái mẫu số chung duy nhất trong nước Mỹ đó là *chủ-nghiã vật-chất*, mà cái hiến chương rõ ràng nhất của nó là *-nợ nần!*

Theo Ban Ngân Sách Quốc Hội Mỹ, trong năm 2010 nước Mỹ đã chồng thêm vào đồng nợ của mình 1.5 ngàn tỉ dollars. Và theo kế hoạch chi tiêu của Tổng thống Obama, Nước Mỹ tiếp tục thâm thủng ngân sách hàng năm hàng ngàn tỉ dollars từ đây cho đến 2019.

Thâm thủng hàng năm hàng ngàn tỉ dollars! Và đó chỉ là khi mọi thứ sẽ diễn tiến đúng theo kế hoạch: Các cuộc chiến ở Iraq, Afghanistan được thu dọn tươm tất, suy thoái kinh tế không lập lại, công nhân được thu dụng trở lại, những ngân hàng quá-lớn-không-thể-đề-cho-sụp-đổ-được không xin chính phủ thêm tiền, và Cục Dự Trữ Liên Bang không phải ôm lấy mấy cái bảng tổng kết tài sản của Hiệp Hội Thế Chấp Bất Động Sản Liên Bang và Tập Đoàn Cho Vay Thế Chấp Nhà Liên Bang. Còn nếu mọi chuyện không theo đúng kế hoạch thì sao? Đó là câu hỏi mà các chuyên gia cố tình lẩn tránh hoặc không muốn nghĩ đến nó.

Sự thật đơn giản là cái đất nước một thời vĩ đại này đang nghiện vay nợ và nó sẽ sụp đổ một khi nó không tiếp tục vay tiền được nữa. Căn bệnh nghiện ngập này đi xa hơn loại nợ vay thế chấp nhà cửa và mua xe cộ trên khả năng trả nợ của dân Mỹ. Nó khởi đầu ngay khi người ta phát hành thẻ tín dụng tổng tháo cho đám sinh viên mặt búng ra sữa và các trường đại học lo kiếm lời trên từng đồng bạc đám sinh viên này tiêu xài. Căn bệnh này phát triển qua các tập đoàn uy tín nhất của Mỹ, những tập đoàn phải tiếp cận với các thị trường nợ hàng tháng, hàng tuần, ngay cả hàng ngày mới duy trì hoạt động được. Nó tràn ngập các chính phủ cấp thành phố, đô thị, tiểu bang, những kẻ sẵn sàng phá sản ngân quỹ chung trong việc nhân nhượng những nghiệp đoàn tham lam, và nhồi tiền cho những quỹ hưu bổng quá khả năng duy trì của xã hội. Nó dồn lên đến chính phủ liên bang, một chính phủ mất khả năng cân đối ngân sách từ năm 1957.

Cuối cùng thì căn bệnh đó phát khởi và chấm dứt trên người dân Mỹ, kẻ chìm ngập trong việc thoả mãn các giác quan của mình đến mù lòa với tai hoạ treo lơ lửng trên đầu.

Nhưng dấu hiệu của sự sụp đổ đâu có khó thấy.

Tiền Bạc Của Nước Mỹ Đến Từ Đâu?

Vào tháng 12 (2010) Ủy Ban lưỡng viện về thâm thủng ngân sách của Tổng Thống Obama đã công bố bản báo cáo của họ về giải quyết vấn đề khó khăn ngân sách. Những tác giả bản báo cáo nói rằng họ nghĩ có thể cứu được nước Mỹ. Nhưng thực tế là rất ít, nếu có đề xuất nào của họ sẽ được áp dụng. Sự khốn đốn của nước Mỹ đến độ là cứ 40 cent trong một dollar ngân sách chi tiêu là tiền đi vay. Ngay hiện tại, theo bản báo cáo, chỉ riêng chi tiêu An Sinh Xã Hội, Chăm Sóc Y Tế, Trợ Cấp Y Tế đã ngốn hết tổng thu ngân sách của liên bang. Những khoản chi còn lại của chính phủ liên bang bao gồm cả chi phí cho hai cuộc chiến tranh, an ninh lãnh thổ,

giáo dục, văn hoá, nghệ thuật vân vân...tất cả mọi thứ còn lại trong thẩm quyền chi tiêu của liên bang đều phải tài trợ bằng tiền đi vay.

Một đứá con nít cũng có thể thấy là tai hoạ sắp xảy ra.

Vậy đó! Nhưng trước khi báo cáo được đăng tải trên các phương tiện truyền thông thì những nhà lãnh đạo của quốc hội đã cho nó chết trên bàn sinh. Cắt giảm ngân sách sẽ làm cho họ mất phiếu bầu. Quá nhiều quyền lợi bị xâm phạm.

Nợ nước Mỹ đã gần 90% GDP. Cuối năm 2011 nó sẽ vượt 100%, đó là ngưỡng của sự khủng hoảng ở các nước Châu Âu.

Vậy mà các nhà lãnh đạo Mỹ vẫn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Trì Hoãn Con Đột Tử.

Ngày 30 tháng 11, 2010 Cục Dự Trữ Liên Bang Mỹ buộc phải công bố những chi tiết bao quanh chi phí mua nợ khổng lồ cho thị trường chứng khoán Wall Street, các tập đoàn công thương nghiệp và đáng ngạc nhiên là cả các ngân hàng trung ương ngoại quốc.

Hai mươi một khoản mua nợ - trị giá 3.3 ngàn tỉ dollars: Đó là khoản Cục Dự Trữ cần dưới dạng nợ đi vay "cứng" để ngăn chặn sự tan rã của nền tài chính Mỹ.

Nhưng cái núi nợ này đã đưa nước Mỹ đến đâu? Hệ thống tài chính Mỹ đã được cứu chữa hay chưa?

Người ta chú ý nhiều hơn vào tầm cỡ của các khoản tài trợ mua nợ, vì 3.3 ngàn tỉ dollars là một khoảng tiền khổng lồ, hơn gấp hai lần khoản thâm thủng ngân sách, nó quan trọng đáng kể đối với kinh tế Mỹ.

Do đó người ta không để ý đến sự thật là Cục Dự Trữ Liên Bang ước tính khoản tiền đó từ không khí. Nhưng sự thật này mới đáng kể là phần lớn trong khoản tiền 3.3 ngàn tỉ dollars Cục Dự Trữ đã dùng để đổi lấy một đồng phế thải khổng lồ được nâng giá quá giá trị thực của chúng. Trong đó 1.5 ngàn tỉ dollars trị giá tài sản thế chấp được xác định là "không đánh giá được". Chỉ có 1% tài sản thế chấp là trái phiếu chính phủ có giá trị cao.

Cũng có tiết lộ là không những Cục Dự Trữ Liên Bang cho một số ngân hàng trung ương ngoại quốc vay 600 tỉ dollars mà còn cho công ty sản xuất xe hơi ngoại quốc như Toyota, BMW và hàng tỉ dollars cho ngân hàng tư nhân ngoại quốc vay với lãi xuất rất thấp (đôi khi chỉ 0.15 phần trăm)

Nói cách khác, lúc cực điểm của cuộc khủng hoảng người ta ngại rằng Cục Dự Trữ Liên Bang đã in tiền ra cho vay bất cứ người nào đang thoi thóp bất chấp họ là ai và cái gì họ đưa ra để thế chấp.

Cục Dự Trữ Liên Bang cũng cho các quỹ đầu tư, đầu cơ và các quỹ hưu bổng vay giá rẻ - như Quỹ Hưu Bổng Các Cầu Thủ Liên Đoàn Bóng Chày - để họ "đầu tư" trong cố gắng tạo lại luồng tiền tệ lưu thông trong nền kinh tế. Hệ Thống Hưu Trí Công Chức California, một trong những quỹ hưu bổng đang bị chết đuối của Mỹ,

là một trong những tổ chức hái ôm tiền của Cục Dự Trữ: Họ vay 5.14 tỉ để đầu cơ kéo họ ra khỏi tình trạng thiếu nguồn tài trợ.

Một trong những chương trình cho vay của mình, Cục Dự Trữ tạo một vòng mượn nợ, rồi bơm nợ vào nền kinh tế một khoảng tiền lớn đến chóng mặt - 9 ngàn tỉ dollars.

Theo chương trình đó, chỉ riêng tập đoàn tài chính Citigroup đã vay một khoản khổng lồ 2.2 ngàn tỉ trong các thương vụ đa phương quay vòng giúp cho nó tồn tại. Merrill Lynch vay 2.1 ngàn tỉ trong tổng số 226 món vay. Bank of America vay khẩn cấp 1.1 ngàn tỉ để tránh bị sập tiệm. Ngân hàng này đã *một ngàn lần* tới lui Cục Dự Trữ xin vay. Để còn có thể tiếp tục làm ăn Morgan Stanley đã phai vay 212 khoản. Ngay cả Công ty Goldman & Sachs khả kính cũng vay 620 triệu qua 84 khoản vay.

Ghê gớm hơn nữa, không phải Cục Dự Trữ chỉ vực dậy các ngân hàng và các quỹ đầu tư mà còn trực tiếp chống đỡ cho nhiều trong những tập đoàn kinh doanh khổng lồ nổi tiếng của Mỹ. Các công ty phá hành thẻ tín dụng, các công ty bảo hiểm, các công ty sản xuất xe hơi hết thảy đều được vay. Tên một số các công ty này được tiết lộ, nhưng bạn có biết rằng cả công ty sản xuất máy ủi đất Caterpillar cũng nhận tiền từ chính phủ không?

Rằng công ty truyền thông Verizon Communications đã cần 1.5 tỉ dollars? Rằng Cty sản xuất xe mô tô Harley Davison nhận tiền tài trợ 33 lần tổng cộng 2.3 tỉ? Cty General Electric nhận 12 lần tổng cộng 16 tỉ? Ngay cả tiệm bán hamburger McDonald đã phai vay Cục Dự Trữ Liên Bang.

Giới kinh doanh Mỹ ngập sâu vào cơn nghiện nợ nần đến độ nó phải đi vay tiền hàng ngày và mỗi ngày. Nó cần tín dụng để giữ cho việc làm ăn được bình thường. Trong cuộc khủng hoảng kinh tế sau ngày 11 tháng 9 năm 2008 các thị trường cho vay ngưng lại, không ai cho vay tiền cả. Vậy là ngân hàng thất bại. Chính phủ phải quốc hữu hoá các doanh nghiệp bạc tỉ. Hệ thống đó được cân bằng trên lưỡi dao cạo.

Thử tưởng tượng chuyện gì xảy ra nếu Caterpillar, Verizon, McDonald đã thất bại trong việc đầu giá nợ và không vay được tiền? Sự truyền nhiễm sẽ lan ra toàn quốc, thậm chí cả quốc tế. Một hiệu ứng domino khổng lồ sẽ lan tràn thế giới kinh doanh. Cục Dự Trữ Liên Bang phải nhảy vào cung ứng tiền bạc, nếu không giới kinh doanh Mỹ sẽ hoàn toàn phai đóng cửa.

Nước Mỹ nghiện nợ nần như vậy đó. Châm dứt vay nợ là cả hệ thống sẽ đột tử. Bạn tin không? Cục Dự Trữ Liên Bang đã phải cho vay 21,000 khoản với lãi suất gần bằng không để kích hoạt hệ thống cho nó sống lại.

Tình Trạng Tuyệt Vọng Của Nước Mỹ

Làm cách nào nước Mỹ duy trì được căn bệnh nghiện nợ nần của mình? Chúng ta

mượn nợ để mua sắm cho chúng ta được tận hưởng và tài trợ cho mức sống của chúng ta. Chúng ta dùng tiền vay để duy trì tình trạng sinh hoạt bình thường. Và khi nợ nần chồng chất đẩy chúng ta vào khó khăn, chúng ta vay nợ thêm để kích thích kinh tế và làm thế chân để tạm giải thoát chúng ta.

Nhưng bây giờ thì cơn nghiện vay nợ của nước Mỹ rõ ràng đã đến mức độ đe dọa khả năng vay thêm của chúng ta. Cơn nghiện lớn đến nỗi thực tế ngày nay là Cục Dự Trữ Liên Bang đang in tiền ra cho chính phủ chi tiêu.

Ben Bernanke, Chủ Tịch Cục Dự Trữ Liên Bang tuyên bố hôm tháng mười một rằng Cục Dự Trữ sẽ phát hành không 900 tỉ dollars để mua trái phiếu liên bang. Thứ tiền tệ in không của chính phủ đó trong lịch sử đã dẫn đến sự mất giá tiền tệ thê thảm.

Đề hiểu là những nước chủ nợ, do không muốn được trả nợ bằng thứ tiền mất giá, đã nổi giận với tuyên bố đó. Điều này có nghĩa là càng ngày nước Mỹ càng khó kiếm nguồn cho vay từ nước ngoài.

Tình trạng đó dễ dàng rơi vào tuyệt vọng khi Cục Dự Trữ bắt buộc phải tiếp tục phát hành tiền thêm mãi để tài trợ các chi tiêu của chính phủ, và càng làm như vậy càng đẩy các nhà cho vay nợ ngoại quốc ra xa. Chính phủ Mỹ chỉ có thể phát hành trái phiếu vay nợ một khi người ta còn chấp nhận chúng, nhưng khả năng nước Mỹ sẽ xù nợ làm cho sự chấp nhận đó càng ngày càng giảm đi.

Theo Li DaoKui, một ủy viên có bằng cấp trong ủy ban chính sách tiền tệ của ngân hàng trung ương Trung Quốc thì tính cách an toàn của đồng dollar Mỹ trong việc đầu tư vào nó chỉ tồn tại chừng 6 đến 12 tháng. "Hiện nay, quan ngại của thị trường vẫn còn đang ở Châu Âu và từ 6 đến 12 tháng tới đây nó sẽ không chuyển sang nước Mỹ." Ông ta tuyên bố vào ngày 8 tháng 12 (2010) "Nhưng chúng ta phải hiểu rõ rằng tình hình tài chính của Mỹ tệ hơn ở Châu Âu. Trong một hay hai năm tới đây khi tình trạng nợ nần ở Châu Âu được ổn định, sự quan ngại của các thị trường tài chính sẽ chuyển sang Mỹ, và vào lúc đó trái phiếu kho bạc của Mỹ sẽ gặp phải sự suy thoái đáng kể."

Jim Roger, một nhà đầu tư quốc tế, ghi nhận vào ngày 7 tháng 12 (2010) rằng: "Sẽ đến một lúc người ta nói: ' Tôi sẽ không cho anh vay nữa. ' ". Khi ngày đó xảy ra người ta sẽ không nhận diện được nước Mỹ nữa.

Một ngày nào đó nước Mỹ thức dậy với một tin được đưa rằng một vụ đấu giá trái phiếu chính phủ đã bị thất bại. Những nhà cho vay đã quá ngán ngẫm. Dù nhiều người có thể trong một thời gian ngắn chưa hiểu ắt giáp gì, những người biết chuyện sẽ chạy ra các cửa hàng mua bất cứ thứ gì họ vớ được- tả lót, rượu, đậu, và cả đạn dược nữa. Họ sẽ là những người may mắn. Một số người xoay ra mua vàng bạc nhưng những thứ kim loại đó chỉ có ích lợi sau này. Sự khan hiếm sẽ xuất hiện khắp nơi và trở thành cơn dịch.

Đó là lúc sự phản nộ xuất hiện

Chủ Nghĩa Vật Chất được tài trợ bởi nợ nần sẽ biến thái từ là một chất keo lỏng gắn kết hệ thống thành nhân tố tạo ra cái chết bất ngờ cho nó.
Vậy thì cái gì gắn kết xã hội

Sự Chấm Dứt Nền Cộng Hoà.

"Lịch sử cho thấy chúng ta sẽ không tồn tại được," Thượng Nghị Sĩ bang Oklahoma, Tom Coburn, nói trong diễn văn đọc tại Ủy Ban Công Nợ của TT Obama hôm tháng 12 (2010) Các nền dân chủ cộng hoà chỉ tồn tại 200 năm trước khi chúng thối rữa từ cốt lõi sau đó chúng bị chinh phục bằng quân sự. Và ông ta nói thêm: "Chúng ta đang thối rữa. Chúng ta đang thối rữa ngay lúc ngồi nói chuyện tại đây, ngày hôm nay."

Tuy nhiên, Coburn đưa ra niềm hy vọng. Có một cách "đánh lừa lịch sử," ông ta nói. "Chúng ta đánh lừa lịch sử bằng cách tất cả chúng ta từ bỏ một thứ gì đó: mọi người đều phải làm vậy...và rồi chúng ta nói, 'Tương lai của nước Mỹ là khi mỗi một người bắt đầu hy sinh để chúng ta tạo được một tương lai và tương lai đó để vinh danh những hy sinh to lớn của tiền nhân chúng ta.' "

Hãy nhìn chung quanh các bạn. Hãy nhìn Quốc Hội. Nước Mỹ sẽ được điều gì khi sự hy sinh được chấp nhận trên toàn đất nước?

Thực tế đau lòng là nước Mỹ sẽ không "đánh lừa lịch sử". Đó là một điều tiên tri. Trong một bài viết năm 1997, Tim Thompson, một nhà bình bút của tạp chí Trumpet so sánh nước Mỹ, một xã hội phụ thuộc vào nợ nần, với cái nhà mồ được sơn phết trắng tinh trong kinh thánh chương Matthew 23:27: "Bên ngoài nó trông đẹp đẽ - nó có vẻ vững chắc, thịnh vượng - nhưng bên trong chứa 'đầy xương người chết và tất cả mọi thứ đều dơ bẩn' - nó là một ác mộng tài chánh được xây dựng bằng đạo đức giả và chứa đựng đầy những thứ thối rữa.

Như ông Thompson đã nói, vay nợ có thể làm cho nước Mỹ có vẻ thịnh vượng, nhưng bề ngoài không có ý nghĩa gì nhiều. Nền cộng hoà Mỹ Quốc mục rỗng từ bên trong và thời gian thì không còn bao nhiêu.

Tháng Bảy năm ngoái, sử gia Niall Ferguson nói trước cử tọa gồm những nhà lãnh đạo doanh nghiệp và những nhà khoa bảng tại Lễ Hội Ý Tưởng ở Aspen rằng của sỏ cho nước Mỹ xoay chuyển tình thế đang dần dần khép lại. "Về lãnh vực tài chánh và một số lãnh vực khác", nước Mỹ, "đang rất gần với bờ vực của sự hỗn loạn" Ông cảnh báo. "Tôi nghĩ đây là một tình thế thực sự sẽ xảy ra trong một thời gian rất cận kề."

"Theo ý nghĩa đó" ông tiếp, "Tôi cho rằng chỉ trong vòng hai năm tới"

America: Only Two More Years?

Posted on **Wed 19 Jan 2011 12:41:14 PM CST** by **Red Badger**

Don't ignore the warnings! Keen observers say debt-addicted America is about to learn some tough lessons from bygone empires. Two years. That is how much time America has to fix its problems—or risk sudden collapse. This is the startling conclusion of Harvard historian Niall Ferguson. And that was six months ago.

The world has witnessed what happens when investors lose faith in a country's fiscal policy, he says. Just look at Greece.

Is it possible that the richest, most powerful country in the world could realistically face sudden collapse? After all, America isn't Greece. But that is just the problem. America is not some small country that has overspent a few tens of billions of dollars. America is the world's largest debtor, and it is addicted to debt—borrowing trillions of dollars to maintain an unsustainable standard of living.

It is an empire in evident decline—like the Soviet Union in the late 1980s, or Rome just a few years before its fall.

Debt Addiction

Ask yourself: What exactly holds America together? Is it a common religion or ethnicity? A shared national purpose? The beliefs espoused by the principles of the Founding Fathers? If any of these things ever were the ingredients that bonded the republic together, they are no longer. Today, just about the only common ground within America is materialism. That, and its most obvious manifestation—debt!

In 2010, according to the Congressional Budget Office, America added \$1.5 trillion more to its national debt. And under President Obama's proposed spending plan, America will run trillion-dollar deficits until 2019.

Annual trillion-dollar deficits! And that is if everything goes according to plan: the wars in Iraq and Afghanistan neatly wrap up; there is no double-dip recession; employers start hiring again; the too-big-to-fail banks don't need more money; and the Fed avoids accounting for government-owned Fannie Mae and Freddie Mac on its balance sheets.

What if things don't go according to plan? That is a question the experts either dismiss as unlikely or don't like to think about.

The simple truth is that this once great nation is so addicted to debt that it would collapse if it could no longer borrow money. The addiction goes far beyond subprime mortgages and unaffordable vehicle loans. It starts with the fresh-faced college students bombarded with credit card offers, and universities profiting from every dollar those students spend. It progresses through America's most prestigious corporations, which need to access debt markets on a monthly, weekly, even daily basis to function. It encompasses city, municipal and state governments willing to bankrupt public treasuries to placate greedy unions and to stuff unsustainable pension plans. It culminates with a federal government that has not balanced a budget since 1957!

Ultimately though, it both begins and ends with the typical consumer citizen so engrossed with satisfying the senses that he is blind to the looming catastrophe.

Yet the signs of collapse are not hard to spot.

Where America's Money Comes From

In December, President Obama's bipartisan Deficit Commission released its report on fixing America's budget problems. The authors say they think America can be saved. But the reality is that few, if any, of their recommendations will be implemented.

America's problem gets down to the fact that 40 cents out of every budget dollar spent is borrowed. At present, Social Security, Medicare and Medicaid take up all of federal revenue, reported the authors. The rest of the federal government, including fighting two wars, homeland security, education, art, culture, you name it—the whole rest of the discretionary budget—is financed by borrowing.

Even a child could see that this is a disaster waiting to happen.

Yet before the report even hit the presses, leading members of Congress pronounced it dead on arrival. Cutting programs and handouts would cost too many votes. Too many special interests would be offended.

America's national debt is already close to 90 percent of gross domestic product. By the end of 2011 it could exceed 100 percent of gdp, which is approaching European crisis levels.

And still America's leaders pretend there is no problem.

Averting Cardiac Arrest

On November 30, the Federal Reserve was forced to release details surrounding its massive Wall Street bailout, corporate bailout and—as it turns out—foreign central bank bailout.

Twenty-one thousand loans—\$3.3 trillion worth: That is what it took in terms of hard cold debt for the Federal Reserve to stop the financial meltdown of the United States. Yet where has this mountain of debt gotten America? Is the system fixed?

No. It is just more evidence that the economy is far more precarious than anyone will admit.

Much focus has been put on the scale of the bailouts. \$3.3 trillion is a massive amount of money. More than double America's budget deficit, it is incredibly significant in the U.S economy.

Most people seem to miss the fact that the Fed created the bailout money out of thin air. But maybe this fact is fitting, since much of what the Fed traded that \$3.3 trillion for appears to be vastly overpriced junk. \$1.5 trillion worth of collateral came with the “ratings unavailable” designation. Only 1 percent of the pledged collateral was highly rated government treasuries.

It was also revealed that the Federal Reserve not only lent \$600 billion to foreign central banks, but also to foreign automakers like Toyota and bmw, and billions more to foreign private banks at very low interest rates (sometimes at 0.15 percent).

In other words, the Fed was so afraid at the height of the crisis that it was printing and lending money to anyone with a pulse, regardless of who they were and what collateral they pledged.

The Federal Reserve even lent cheap money to speculative hedge funds and pension plans—like the Major League Baseball Players Pension Plan—to “invest,” in an attempt to get money flowing through the economy again. The California Public Employees' Retirement System, one of the most underwater retirement plans in the country, was among the most enthusiastic takers of Fed money: It borrowed \$5.14 billion to speculate its way out of its massive underfunding.

Under one of its lending programs, the Federal Reserve cycled a mind-boggling \$9 trillion worth of debt in and out of the economy.

Through this program, Citigroup alone borrowed an astounding \$2.2 trillion in multiple revolving transactions to stay afloat. Merrill Lynch borrowed \$2.1 trillion across 226 loans. Bank of America borrowed \$1.1 trillion in emergency money to avoid failure. It asked the Fed for credit one thousand different times. Morgan Stanley took out 212 loans to stay in business. Even the venerable Goldman Sachs borrowed \$620 billion across 84 loans.

More ominously, it wasn't just the banks and failing hedge funds that the Fed propped up—it directly propped up many of the biggest, most famous names in corporate America. Credit card companies, insurance companies and vehicle manufacturers all got loans. Some of this was known. But did you know that Caterpillar took government money? That Verizon

Communications needed \$1.5 billion? That Harley-Davidson received bailout money 33 times, for a total of \$2.3 billion? General Electric Co. needed funding 12 times for a total of \$16 billion? Even McDonald's needed to borrow money from the Fed.

Corporate America is so addicted to debt that it needs to borrow money each and every day. It needs credit just to keep up business as usual. During the economic crisis surrounding Sept. 11, 2008, the debt markets froze. No one would lend money—at all. Banks were failing. The government was nationalizing trillion-dollar corporations. The whole system was balanced on a razor's edge.

Just imagine what would have happened if Caterpillar, Verizon or McDonald's had a failed debt auction and couldn't borrow money. Contagion could have gone national, even international. A massive domino effect might have swept the business world. The Fed had to step in to provide the money—or it risked total shutdown of corporate America.

That is how addicted to debt America is. Stop the debt and the whole system goes into cardiac arrest. Not convinced?

The Fed needed 21,000 loans at near-zero percent interest to jump-start the system.

America's Catch-22

How long can America continue its debt addiction? We use debt to purchase things to make us feel better and to finance our standard of living. We use it for business as usual. And when all the debt gets us into trouble, we use even more of it to stimulate the economy and to bail us out. But now, America's debt addiction appears to have reached the point where it is threatening our ability to borrow. The addiction is so great that the Federal Reserve is now actually printing money to finance federal government spending.

Federal Reserve Chairman Ben Bernanke announced in November that the Fed would create \$900 billion out of thin air to purchase government treasuries. Fiat money creation has historically led to massive currency depreciation.

Foreign nations, not wanting to be paid back in devalued dollars, are understandably angry at this announcement. This means it is going to become tougher and tougher for America to attract foreign creditors.

It could easily devolve into a Catch-22 where the Federal Reserve is forced to supply more and more money to finance government spending—which would only act to drive even more foreign lenders away. The U.S. government can only issue debt as long as people will take that debt, and the increasing chances of the U.S. defaulting makes that less and less likely.

According to Li Daokui, an academic member of the Chinese central bank's monetary policy committee, the U.S. dollar will only be a safe investment for the next 6 to 12 months. "For now, market attention is still on Europe and for the coming 6 to 12 months, it will not shift to the United States," said Li on December 8. "But we should be clear in our minds that the fiscal situation in the United States is much worse than in Europe. In one or two years, when the European debt situation stabilizes, attention of financial markets will definitely shift to the United States. At that time, U.S. Treasury bonds and the dollar will experience considerable declines."

As international investor Jim Rogers noted December 7, "There comes a time when people say 'I'm not going to lend you any more money.'" When that day arrives, America will not be a place many people recognize.

Prepare for This Scenario

One day, America will wake up to the news of a failed U.S. government debt auction. Lenders will have had enough. Though many people will be oblivious for a short time, those in the know

will rush to the stores to buy everything they can get their hands on—diapers, alcohol, beans, bullets. They will be the lucky ones. Some will turn to gold and silver, but that will only help for so long. Shortages will soon be reported and become endemic.

Attempting to calm markets, the Federal Reserve will announce another round of “money printing,” but this time it will have the opposite effect. The dollar will plunge in value, the Dow Jones will plummet and officials will lock down stock markets.

Without access to debt, Wall Street will experience a chain of unstoppable domino failures. Consumer spending will sharply contract. Import prices will soar. Sales will dry up, and indebted corporations will stop sending out paychecks. America will grind to a halt.

That is when the anger will surface.

Debt-financed materialism will have transformed from the glue precariously sticking the system together to the agent of its sudden death.

What then will hold society together?

The End of Republics

“History says we’re not going to make it,” said Oklahoma Sen. Tom Coburn in a speech at President Obama’s debt commission meeting in December. Democratic republics only last about 200 years before they “rot from within” and then are conquered militarily, he said. “And we’re rotting. We’re rotting as we sit here and speak today.”

Coburn, however, holds out hope. There is a way to “cheat history,” he said. “The way we cheat history is for all of us to give up something: everybody ... and then say, ‘The way forward for America is for everyone to start sacrificing so we create a future that is honoring the tremendous sacrifices that came before us.’”

Take a look around you. Take a look at Congress. What are the odds that America will embrace sacrifice on a national scale?

The sad reality is that America will not “cheat history.” That’s prophecy!

In a 1997 article, Trumpet writer Tim Thompson compared America’s debt-dependent society to the whitewashed tomb of Matthew 23:27: “It is beautiful on the outside—it has the appearance of wealth and wellbeing—but inside it is ‘full of dead men’s bones, and all uncleanness’—it is a financial nightmare built by hypocrites and filled with all rottenness!”

As Mr. Thompson pointed out, borrowed money may make America appear prosperous, but appearances don’t mean much. The American republic is rotting on the inside, and time is running out.

Last July, historian Niall Ferguson told business leaders and academics at the Aspen Ideas Festival that America’s window to reverse course was closing. “Fiscally and other ways,” America is “very near the edge of chaos,” he warned. “I think this is a problem that is going to go live really soon.”

“In that sense,” he said, “I mean within the next two years.”

The last days of the republic as we know it are here. •